

Polen de lună

Petre Ioan Cretu

am visat cum câmpia se desface în două în noi
cum roua se frânge sub pleoapele aprinse
bolnav de frunză dudului timpul îi moare
iar tu respiri cu greu și încet, încet în lanul cosit
- cum te ascunzi după ruguri în muguri în osul scrâșnit!

aruncă amintirea de dudă îți zic
sau mai bine învață grâul pe de rost
până la ultimul spic și fă-te pâine
când pășesc pe miriști simt puterea din bob
și cum moartea ne seceră pruni

cum se repetă grâul în mori la nesfârșit
bob cu bob zi cu zi lumină cu lumină
cucii traduc pentru noi livada bătrână
pe sub tălpi ni se petrece tulpina plăpânei
miriștile ard, amurgul pâlpâie în ochiul proscris
și ni se aude din cer cântecul de lie ciocârlie

- te uită cum îi ninge câmpiei cu păsări în vis

tu cine ești de nu-mi mai este lună,
eu cine sunt de nu mai cad de brumă?
în ceasul de sfârșit al lumii o dâră de urmă
clipa ce am fost și nimicul ce mă mai adună

să nu crezi că macul crește cumva în lună
în lanuri cu ură, din piatră, din humă
el doar încântă ochiul și somnul
nici nu mai știu la ce-mi foloseau îngerii odată
ținându-se de mână în horă pe sub tâmplă
cu aripile odihnindu-se în semnul crucii ude
în visuri mă înfrânge tu iarbă, tu pasăre nebună,
ce mână Doamne mânjii în focul cel din urmă?

- e vântul de seară și luna mea bizară